

Geiringer Zsigmond És Zsigmondné

A képen a szüleim láthatók. Az édesanyám, született Rechnitz Vali, Zalaegerszegen született 1886. szeptember 9-én, és 1971. szeptember 19-én Bécsben halt meg. Az édesapám, Dr. Geiringer Zsigmond Szombathelyen született 1885. március 7-én, meghalt Bécsben 1956. augusztus 1-jén. Ők unokatestvérek voltak, mert az apai nagyapám (Geiringer Vilmos) az anyai nagyapám (Rechnitz Samu) testvérét, Rechnitz Antóniát vette feleségül. A szüleimnek amiatt, hogy unokatestvérek voltak, ki kellett vizsgáltatniuk magukat, hogy egészségesek-e, mielőtt összeházasodtak. De más probléma nem volt abból, hogy unokatestvérek, zsidóknál előfordul az ilyesmi. Apám ügyvéd volt, Pesten végezte az egyetemet. A szüleim, amíg én Jugoszláviában voltam, 1941-ig Bécsben voltak, és 1941-ben gyalog átmentek a határon Magyarországra. Már megkapták a berendelést, vitték volna őket Auschwitzba, 1941-ben. Akkor az apám már hozzá volt szokva a szökéshez. Azt

gondolták, hogy Magyarországon jobb lesz, mert Ausztriában 1938 után már nagyon nagy volt az antiszemitizmus. Az édesanyám már 1933-tól beteg volt, multiplex sclerosisa [sokizületi gyulladás] volt, és amikor átértek a határon, összeesett, és nem tudott továbbmenni. Egy parasztszekérrel vitték be Győrig. Ott valaki segített nekik, de feljelentették őket és feltoloncolták Pestre. Az édesapámat Pestről mindjárt elvitték ebbe a lágerba meg abba a lágerba [internálótáborba?], de mindenhonnan megszökött, és visszaszökött Pestre, és megtalálta édesanyámat. A Zsidókórháznak akkor a Kaufmann Irén volt az ideggyógyosa, aki valami rokon volt, és ő ott tartotta a szüleimet két évig a kórházban. Nagyon-nagyon sokat köszönhetünk neki. A háború után elmentem Bécsből Pestre, el akartam őket hozni Bécsbe, de nem akartak jönni. Aztán 1948-ban sem akartak jönni, mert akkor Pesten jobb volt az élet, mint itt. Aztán 1950-ben megkaptam a beutazási engedélyt, hogy jöhetnek a szüleim Bécsbe, de a kiutazási engedélyt nem kapták meg Pestről. Mert az édesapám fölvette megint a magyar állampolgárságot, mert ügyvédként nem dolgozhatott volna mint más ország állampolgára. Az apám szociális érzékű ügyvéd volt, sokat tudott. Nagyon nem szerették, mert mindenkinek megmondta a véleményét a szemébe, és ilyen vagyok én is. Aztán 1954-ben mégis kijöttek legálisan, akkor kapták meg a kiutazási engedélyt. Nagyon rossz egészségi állapotban voltak, mindjárt kórházba is kerültek mind a ketten. Az édesapám 1956-ban meghalt, az édesanyám pedig 1971-ben.